

[Rimstad.]

man som budgetlægger absolut ikke skal kimse ad, men i en økonomisk og rentabel drifts interesse bør de være så vidt muligt rigtige og i hvert fald omhyggeligt kalkulerede. Om dette er tilfældet med de reserver, der her er tale om, kan jeg kun i ét af tilfældene udtale mig, nemlig det, hvor den højtærede minister har meddelt, at han har regnet med en reserve til dækning af stigende byggeomkostninger ved statens anlægsarbejder. Denne reserve angives til 30 mill. kr. i et samlet anlægsbudget på ca. 1 milliard kr., hvilket svarer til 3 pct. af budgettet. På baggrund af, at byggeindeks i løbet af de første 9 måneder af 1961 steg fra 113 til 122, altså med omkring 8 pct., og på baggrund af de eksempler på overskridelser i statens byggeri, som befolkningen i øjeblikket så ivrigt diskuterer, forekommer i hvert fald denne reservepost mig stærkt underdimensioneret. Man må så håbe, at den er en undtagelse blandt de andre poster, for hvis det ikke er tilfældet, forsvinder den højtærede finansministers glade tiltro til hans nye praksis som et bidrag til en fastere ramme om statens dispositioner nok ud i den blå luft.

Af de kommentarer, der er knyttet til finanslovsforslaget fra ministerens side, fremgår det helt øjensynligt, at der er en vilje til at holde igen på sådanne statsudgifter, der, som ministeren siger, ikke er helt uafviseligt nødvendige. Om evnen så er der, er vel en anden sag. Til helt uafviseligt nødvendige udgifter regner den højtærede minister især udgifter til uddannelsesformål. Vi kan i vort parti give tilslutning til, at dette formål er et endog særdeles godt formål, men til det spørgsmål, om netop flere udgifter til formålet er uafviselige udgifter, vil jeg i hvert fald gøre en enkelt kommentar.

Jeg har den ære at være tilknyttet to meget store millionlegater, hvis formål er uddeling til bl. a. unges uddannelse. Bortset fra at det i de senere år ikke har været helt nemt at finde, hvad jeg vil betegne som værdigt trængende, vil jeg gerne berette om et enkelt eksempel, som i hvert fald ikke på heldig måde stiller ministerens opfattelse af nødvendigheden af at uddele flere penge til formålet i relief.

Til en bestemt studerende, der også har

støtte fra sit hjem, har vi i en af legatbestyrerelserne i nogle år ydet et tilskud på ca. 3.000 kr. årligt. Da ungdommens uddannelsesfond i foråret 1961 fik sin sidste store forstærkning, henvendte den pågældende studerende sig til os og forklarede sin hensigt: yderligere at søge 1.000 kr. årligt i uddannelsesfonden, da han med tillæg af dette beløb ikke behøvede at ligge sit hjem til byrde i nævneværdig grad. Den studerende blev nogen tid efter kaldt op til rektor for den læreanstalt, der her var tale om, og rektor meddelte studenten, at det var hans plan at hæve det ansøgte beløb fra 1.000 kr. til 3.000 kr., således at den studerende med rektors vidende herefter ville have i alt ca. 6.000 kr. om året til rådighed.

Jeg mener ikke, at hændelsesforløb som dette indicerer, at yderligere bevillinger til uddannelsesformål er helt uafviselige, og det glædede mig i går at læse i dagspressen, at den højtærede undervisningsminister har det samme syn. Det må nemlig erindres, at de beløb, der her ydes, i meget høj grad medvirker til at øge forbruget i en tid, hvor netop balance mellem forbrug og produktion er tvingende nødvendig.

Vi må nu afvente, hvad dette lovforslags gang gennem finansudvalget vil bringe. Efter alle solemærker at dømme bliver det ikke nogen let gang, hvad vi ikke skal beklage alt for meget, for noget godt forslag er det ikke; det mangler både idé og inspiration.

Rosing: Uden at komme ind på det foreliggende finanslovsforslag som helhed og den økonomiske situation vil jeg knytte et par bemærkninger til den del af finanslovsforslaget, som vedrører Grønland.

Som det måske kan forstås, har jeg i år mere end tidligere været spændt på at se det foreliggende finanslovsforslags afsnit, der vedrører Grønland, og ikke mindst § 27, hvor statens anlægsudgifter står.

Det er jo en naturlig ting for mig at interessere mig for posternes eventuelle ændring i den ene eller den anden retning netop i år, hvor statens sparekniv er skarpest, mens den grønlandske anlægsvirksomhed er på sit højeste. De poster, jeg har kigget på og sammenlignet med de forrige, har beroliget mig, og den hensyntagen, der altid er vist for den grønlandske udviklings behov, vil